

На какво се надѣваше царь Борилъ, когато се реши да обсади тази непристъпна крепость? Не бѣше ли я обсаждалъ безполезно преди десетъ години византийскитъ императоръ Алексей?

Ала търпението на Борила се бѣше изчерпало. Всѣки день гончии му носѣха вестъ, че недоволници войводи, чиито крепости граничеха съ владенията на Стрѣзомиръ, се разбунтували, отцепили се и се присѣдинили къмъ ненавистния съперникъ.

Заграденъ отвсѣкъде, най-сетне Стрѣзомиръ ще трѣбва да избира между предаването, или гладната смъртъ. Борилъ бѣ готовъ да го държи въ обсада две години дори. Но съ това примамно гнѣздо за размирия — трѣбваше да свърши веднѣжъ за винаги!

Цѣла нощъ горѣха огньоветъ по всички кули на крепостта. Закритъ задъ тѣсния отворъ на една бойница, заграденъ отъ преданитъ си люде, Стрѣзомиръ дебише най-слабия шумъ, най-нищожната свѣтлинка, която отъ време на време трепваше въ стана на царскитъ войски. Въ това време стражи залостваха здраво вратитъ на калето, приготвяха пращници за хвърляне на камъни, трупаха въ бойницитъ стрели и лѣкове, гавелоти и метателни копия.

И Борилъ не мигна тази нощъ, вперилъ взоръ, отъ прага на шатрата си, къмъ дѣсия брѣгъ на Вардара, върху чийто завой се издигаше на недостѣпенъ полуостровъ, горе въ задоблачни висини, орловото гнѣздо на умразния му врагъ, трѣпнещъ отъ нетърпение да види въ ржцетъ си този, който събираше около себе си всички недоволници, всички опасни люде на държавата.

Когато на разсъмване водитъ на Вардара изникнаха като блѣдо сребро срѣдъ зачервенитъ отъ зората скали, влашкитъ и кумански наемници пълпѣха вече като гѣсть мравунякъ къмъ главната порта на калето, което бѣ достижимо само откъмъ тази страна. Защитени отъ ловки щитоносци, подривачитъ вече почнаха да подкопаватъ стенитъ. Горе, отъ бойницитъ отъ първата преградна стена, Стрѣзомирскитъ войски хвърляха върху имъ камъни и врѣла вода, дѣждъ отъ стрели и гавелоти.